

manden, særlig havde interesseret sig derfor. Det var det, der ogsaa var Tale om, om han, navnlig ved personlig Henvendelse til Justitsministeren, særlig havde interesseret sig for at faae bevilget en saadan Ansøgning om Dispensation fra Reglerne om summa appellabilis. Det maa nemlig antages, at det er et saadant Andragende, der er Spørgsmaal om, idet Vedkommende har været idømt Mulkt i Anledning af den omtalte Ubebrand, hvilken Mulkt imidlertid har været under de 10 Rdl. eller 20 Kr., der udfordres for at kunne bringe en Sag ind for Overretten. Den Bevilling altsaa, der har været Spørgsmaal om, har været en Dispensation fra Reglerne om summa appellabilis, og det er altsaa det, det Hele har dreiet sig om, altsaa om Folkethingetsmanden har overleveret denne Ansøgning, og jeg tror rigtignok, at det ligger ogsaa i Politimesterens Spørgsmaal; det er det, der har været ham mest magtpaaliggende, om den ærede Folkethingetsmand tillige særlig har interesseret sig for denne Ansøgnings Bevilligelse ved Henvendelse til mig. Jeg kan ikke opfatte hele den Korrespondance, der har fundet Sted mellem den ærede Folkethingetsmand og Politimesteren, anderledes end som et ganske simpelt Spørgsmaal, en Opfordring fra Politimesteren til at meddele ham Svar, og som ikke havde nogen anden Karakter end den, at den ærede Rigsdagsmand kunde lade være at svare derpaa, dersom han ikke vilde det; thi jeg tror ikke, at den Omstændighed, at Politimesteren har brugt den Bending, at han ønsker at vide og mener at have Ret til at faae at vide, om den ærede Folkethingetsmand har afleveret en Ansøgning til mig — jeg tror ikke, siger jeg, at disse Ord kunne betyde, at vedkommende Politimester har ment, at han havde en juridisk Ret til at kræve et saadant Svar. Man bruger jo i daglig Tale meget ofte det Udtryk, at man har Ret til at faae det og det at vide, har Ret til at faae Svar paa det og det, uden at man egentlig derfor mener juridisk Ret i Ordets almindelige Betydning eller sigter til Noget, man kan fremtvinge ved Domstolene o. desl. Det er jo f. Ex. meget ofte, at en Minister kan sige, naar han er bleven enig med et Udvalg om Noget, at han har Ret til at fordrø og vente, at Udvalget ikke gaar hen og forandrer det, man er enig om, uden at lade ham det vide isorveien, og der er

meget Andet, man kan sige, at han har Ret til, uden at Meningen derfor er, at Vedkommende kunne straffes eller dømmes, naar de ikke gjøre det. Det er altsaa Ordet „Ret“, taget i uegentlig Betydning, og saaledes maa jeg nærmest opfatte Politimesterens Henvendelse til den ærede Folkethingetsmand; thi det behøver jeg ikke at sige — det forekommer mig at være en saa indlysende Ting, at det vilde være en overflødig Bemærkning fra min Side — at nogen Ret i juridisk Betydning til at afkræve den ærede Folkethingetsmand Svar paa et Spørgsmaal om den i og for sig ganske ligegyldige Ting, om den ene eller den anden har bragt Ansøgningen op i Justitsministeriet og afleveret den til Budet, hvad jo i Grunden er det, som det høist dreier sig om, naar man blot vil have at vide, hvem der har indsendt Ansøgningen — havde vedkommende Politimester ikke. Altsaa, at der skulde bestaa nogen juridisk Ret til at faae Svar paa dette Spørgsmaal, og at denne Ret kunde forfølges paa den Maade, at den ærede Rigsdagsmand skulde kunne arresteres eller deslige, naar han ikke svarer, det tror jeg ikke at behøve at forklare det ærede Thing, at der ikke eksisterer, og jeg tror derfor at kunne berolige det ærede Medlem i Retning af, at han skulde behøve at frygte nogen Følge, hverken Arrest eller Mulkt, af, at han undlader at besvare det omtalte Spørgsmaal. Jeg maa derfor betragte den hele Korrespondance, det ærede Medlem sigter til, som Noget, der ligger udenfor det Omraade, der egentlig falder ind under det strengt Juridiske; jeg maa betragte det som privat Brevvevling eller i alt Fald Brevvevling, der ganske bevæger sig paa det Frivilliges Omraade. Men, som sagt, hvis det kan tjene det ærede Medlem til nogen Beroligelse, kan jeg kun bekræfte, at han ikke har nogen juridisk Forpligtelse til at besvare et Spørgsmaal af den Art, — Noget, han for Resten heller ikke vilde have, om han ikke var Folkethingetsmand — i den Henseende skjønner jeg ikke rettere, end at Forholdet er ganske ens — og hvis det virkelig skulde have været Politimesterens Mening, at han har nogen Ret til at kræve et saadant Svar, saa tager han fejl. Jeg kan, som sagt, kun slutte med at sige, at jeg tror ikke, at den hele Sag har saadanne store Dimensioner, at man skulde kunne tro, at der i den Laa skjult Begyndelsen til et Forsøg